

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Tos/38/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8721010429
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8721010429.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Petra Tobiaša na neverejnom zasadnutí konanom dňa 16.11.2021, v trestnej veci proti obžalovanému P. O. pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona a iné, o sťažnosti obžalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/42/2021 zo dňa 14.10.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku z a m i e t a sťažnosť obžalovaného P. O..

Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku väzbu obžalovaného P. O. dohľadom probačného a mediačného úradníka n e n a h r á d z a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením okresný súd rozhodol tak, že podľa § 79 ods. 3 Tr. poriadku zamietá žiadosť obžalovaného P. O. o prepustenie z väzby na slobodu, pretože dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku naďalej trvajú a vzhľadom na osobu obžalovaného, povahu a závažnosť trestných činov, pre ktoré je trestne stíhaný, nie je v čase rozhodovania o väzbe možné väzbu nahradiť podľa § 80 alebo § 81.

Proti tomuto uzneseniu podal ihneď po jeho vyhlásení obžalovaný sťažnosť, ktorú následne prostredníctvom svojej obhajkyne aj bližšie písomne odôvodnil. Uviedol, že spáchanie skutku popiera v celom rozsahu, pretože do bytu neprekročil a nikomu sa nevyhrážal. Má zato, že svojím konaním nenaplnil skutkovú podstatu trestných činov, za ktoré mu bolo vznesené obvinenie, konkrétne subjektívnu a objektívnu stránku trestného činu. Má zato, že uvedené tvrdenia boli preukázané dôkazmi vykonanými v prípravnom konaní, ale aj v konaní pred súdom, a to najmä výsluchmi svedkýň (L. P., M. W.), ktoré mali zhodne potvrdiť, že v byte nebol, a že sa nikomu nevyhrážal. Je presvedčený, že jeho väzobné stíhanie je minimálne od výsluchov svedkýň L. P. a M. W. nezákonné z dôvodu absencie materiálnych podmienok väzby a od uvedeného dňa nemožno hovoriť o dôvodnom podozrení, že skutok spáchal. Existencia dôvodného podozrenia, že obvinená osoba spáchala trestný čin, je podmienkou sine qua non regulárnosti vzatia a držania vo väzbe. Aby bolo možné vziať obvineného do väzby, resp. ho vo väzbe držať, musí okrem formálnych náležitostí existovať aj tzv. dvojité materiálne predpoklad vzatia do väzby a to dôvodnosť obvinenia a dôvodnosť väzby. Má zato, že ani v konaní pred súdom nebolo dostatočne a nepochybne preukázané, že skutok za ktorý mu bolo vznesené obvinenie spáchal a že existujú dôvodné pochybnosti v otázke skutkového stavu veci - pochybnosti o správnosti skutkových zistení, teda nejasnosť alebo neúplnosť skutkových zistení, čo v danom prípade v súlade so zásadou „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného) malo viesť k jeho oslobodeniu spod obžaloby. Ďalej má zato, že výpovede poškodených sa nezakladajú na pravde (tvrdenie E. Q., že ho nenapadol, tvrdenie N. M., že bol dnu v byte), a to s poukazom na ich vzájomné rozpory, ako aj rozpory vo vzťahu k svedkyňiam. Podľa neho osoby poškodených nemožno považovať za hodnoverných svedkov, a to z dôvodu averzie voči jeho osobe, ako aj s poukazom nato, že medzi ním a poškodenými

dochádzalo v minulosti k viacerým konfliktom, ktoré neboli zapríčinené jeho osobu. S poukazom na vyššie uvedené, ako aj na výsledky vykonaného dokazovania považuje za zrejmé, že vo vzťahu k trestnému činu nebezpečného vyhrážania nebolo preukázané, že by sa ako obžalovaný vyhrážal, a teda je podľa neho nepochybné, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je stíhaný. Vo vzťahu k trestnému činu porušovania domovej slobody z vykonaného dokazovania vyplynulo, že nebolo preukázané, že by vošiel, teda vnikol do obydľia iného, ani že by v obydľi iného neoprávnenne zotrval, a teda je nepochybné, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je stíhaný. Vo vzťahu k dôvodu väzby s týmto dôvodom nesúhlasí, nakoľko má zato, že väzba v prejednávanej príhode nie je nevyhnutná, a má zato, že účel väzby možno dosiahnuť najmä inštitútom nahradzujúcim väzbu, a to dohľadom probačného a mediačného úradníka nad jeho osobou, za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení v zmysle § 82 ods. 1 písm. f), h), j) Trestného poriadku a v zmysle ust. § 82 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 3 ods. 1 písm. d), e) a g) zákona č. 78/2015 Z. z. o kontrole výkonu niektorých rozhodnutí technickými prostriedkami a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Uloženým povinnostiam a obmedzeniam je ochotný sa podrobiť. Vyššie špecifikovaný inštitút nahradzujúci väzbu predstavuje menší zásah do jeho základných práv a slobôd ako obvineného, než väzobné stíhanie. Podľa článku 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor) zo 4. novembra 1950 uverejneného ako oznámenie pod číslom 208/1992 Zb. každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: okrem iných dôvodov pod písmenami a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom, b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osohy preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom, podľa zákona alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinností ustanovenej zákonom, c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní. Podľa prvej vety článku 6 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Podľa § 2 ods. 6 Trestného poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak, orgány činné v trestnom konaní a súdy konajú z úradnej povinnosti. Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlene. Podľa čl. 17 ods. 1 Ústavy SR osobná sloboda sa zaručuje. Podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy SR do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu. Po citácii uvedených ustanovení sťažovateľ poukázal na to, že väzba ako prostriedok ultima ratio predstavuje jeden z najzávažnejších zásahov do základných ľudských práv a slobôd, ku ktorému dochádza v dobe, kedy o vine obvineného nie je ešte právoplatne rozhodnuté a naráža tým priamo na princíp prezumpcie neviny, preto je pozbavenie osobnej slobody ospravedlniteľné iba tam, kde je to absolútne nevyhnutné a v súlade so zásadou proporcionality, primeranosti, fakultatívnosti a subsidiarity. Má zato, že neexistuje žiaden dôvod, prečo by trestné stíhanie jeho osoby nemohlo byť vedené bez jeho izolácie od spoločnosti, a že v danom prípade a za daných okolností záujem spoločnosti na riadnej realizácii vyšetrovania a ochrane pred potenciálnym páchaním ďalšej trestnej činnosti neprevyšuje záujem spoločnosti na rešpektovaní práva jednotlivca na osobnú slobodu. Má zato, že zásada proporcionality, primeranosti, fakultatívnosti a subsidiarity v jeho prípade nebola splnená. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a dôvody je toho názoru, že väzba, resp. jej pokračovanie nie je na mieste, a že väzbu možno v jeho prípade nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad jeho osobou, za prípadného súčasného uloženia jedného alebo viacerých primeraných obmedzení alebo povinností v zmysle § 82 Tr. poriadku, resp. prípadného uloženia povinností podrobiť sa kontrole technickými prostriedkami podľa osobitného predpisu, ktoré by dôsledne dodržiaval, a to v zmysle § 82 ods. 4 Tr. poriadku. Uvedené považuje za dostatočné a plne spôsobilé, aby bol zabezpečený účel trestného konania. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby sťažnostný súd preskúmal výrok napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a aby následne jeho sťažnosti v celom rozsahu vyhovel, prepustil ho z väzby na slobodu za súčasného nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a za súčasného uloženia navrhovaných primeraných povinností a obmedzení.

Na základe podanej sťažnosti preskúmal krajský súd v zmysle § 192 ods. 1 Tr. poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým podal sťažovateľ sťažnosť, ako aj konanie napadnutým výrokom uznesenia predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť obžalovaného nie je dôvodná.

Krajský súd totiž zistil, že podmienky väzby u obžalovaného sú naďalej dané a že aj v tomto štádiu trestného konania sú také intenzívne, že väzbu obžalovaného nie je možné nahradiť ani dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že proti obžalovanému P. O. je vedené trestné stíhanie pre prečin porušovania domovej slobody podľa

§ 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona a pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona. Za uvedené trestné činy spáchané v jednočinnom súbehu bol obžalovaný rozsudkom okresného súdu vyhláseným dňa 14.10.2021 už aj uznaný za vinného a to na tom skutkovom základe, že

- dňa 18.05.2021 v čase okolo 18.15 hod. v F. na ulici H. XXXX/X, zaklopal na dvere do bytu č. 4 nachádzajúcom sa v suteréne obytného domu, kde vchodové dvere do bytu, ktoré boli riadne uzatvorené, na klopanie otvoril B. Q., ktorý bol v tom čase partnerom užívateľky bytu A. M. a keď zbadal, že za dverami stojí obžalovaný, ktorý v tento deň už opakovane klopal na dvere tohto bytu a už v popoludňajších hodinách s ním užívateľka bytu A. M. odmietla komunikovať, tak tomuto B. Q. povedal, aby odišiel preč a následne sa snažil dvere bytu uzatvoriť, no v tom mu obžalovaný zabránil tak, že vsunul svoju ruku do dverí a použitím sily dvere, ktoré zvnútra držal B. Q., vtlačil dovnútra a vstúpil do chodby bytu č. 4, kde sa v tom čase nachádzali obyvatelia bytu A. M., B. Q., mal. N. H a suseda z vedľajšieho bytu, kde na výzvu B. Q. P. O. z bytu neodišiel, ale začal sa rukami oháňať takým spôsobom, akoby chcel B. Q. dostať von z bytu, následne B. Q. chytil oboma rukami za mikinu a začal ho kmásť a ťahať, pričom popri tom povedal vetu: „zabijem Vás všetkých“, následne B. Q. vytlačil obžalovaného z bytu von na spoločnú chodbu a týmto svojím konaním vzbudil u B. Q. obavu o jeho život a zdravie a rovnako aj obavu o život a zdravie jeho priateľky A. M..

Za to mu podľa § 194 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 37 písm. h), m), § 38 ods. 4 a § 41 ods. 1 Tr. zákona bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov, na výkon ktorého podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zákona mu bolo uložené aj ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Uvedený odsudzujúci rozsudok ešte doposiaľ nenadobudol právoplatnosť, pretože obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení proti nemu podal odvolanie, o ktorom rozhodnuté nebolo.

Trestné stíhanie je proti obžalovanému vedené väzobne, pretože uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Poprad sp. zn. 8Tp/31/2021 z 21.05.2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Tpo/28/2021 z 15.06.2021 bol z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku vzatý do väzby s tým, že väzba u neho začala plynúť dňa 18.05.2021 o 19:34 hod..

Z obsahu spisu je zrejmé, že tieto dôvody väzby nielenže nepominuli, ale naopak došlo k ich posilneniu.

Podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku môže byť obvinený vzatý do väzby (ale tiež vo väzbe ďalej držaný) len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil,

a ak vzhľadom na osobu obvineného, povahu alebo závažnosť trestného činu, pre ktorý je trestne stíhaný, nie je v čase rozhodovania o väzbe možné väzbu nahradiť podľa § 80 alebo § 81.

Ako správne uvádza okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, aj v tomto štádiu trestného konania doteraz zistené skutočnosti naďalej nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie bol spáchaný, má znaky trestných činov, pre ktoré sa vedie trestné stíhanie, a sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obžalovaný P. O.. Ako je zrejmé už zo skutočnosti, že bol vo veci vyhlásený odsudzujúci rozsudok, dôvodnosť obvinenia sa dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní neoslabila, ale naopak zosilnila. Dôvodnosť trestného stíhania je možné naďalej vyvodiť zo svedeckých výpovedí B. Q., A. M., D. P. a P. W., ako aj z ďalších vykonaných dôkazov.

Sťažnostný súd pritom zároveň zdôrazňuje, že pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine obžalovaného a že rozhodnutie o väzbe nie je podmienené existenciou dôkazov bez akejkoľvek pochybnosti preukazujúcich spáchanie trestného činu obžalovaným, ale že pre takéto rozhodnutie postačuje zistenie skutočností dostatočne odôvodňujúcich podozrenie o spáchaní konkrétneho trestného činu obžalovaným. Keďže takéto skutočnosti aj v tomto štádiu trestného konania zistené boli, podľa názoru krajského súdu je naďalej splnený tento materiálny predpoklad pre rozhodnutie o väzbe.

Rovnako dôvody väzby uvedené v § 71 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku aj podľa názoru krajského súdu pretrvávajú doposiaľ.

Túto obavu, že v prípade prepustenia na slobodu bude obžalovaný pokračovať v páchaní trestnej činnosti, odôvodňujú predovšetkým skutočnosťmi vyplývajúce z okolností spáchania skutku a z osoby obžalovaného. V prvom rade je potrebné poukázať na skutočnosť, že obžalovaný sa mal skutku dopustiť pod vplyvom alkoholu, pričom má dlhodobé problémy s alkoholom potvrdené aj znaleckým posudkom z odvetvia psychiatria. V minulosti bol dvakrát súdne prejednávaný pre spáchanie prečinu ohrozenia vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1, resp. ods. 3 Tr. zákona. Z výpisu z evidencie priestupkov možno zistiť, že obžalovaný sa v období 20.-27.02.2021 dopustil dvoch priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu a to voči rovnakým poškodeným, ako v predmetnej trestnej veci. Obžalovaný pritom býva v rovnakom bytovom dome ako poškodená A. M..

Obavu z pokračovania v trestnej činnosti vyvoláva aj odpis registra trestov, z ktorého plynú päť záznamov o spáchaní trestnej činnosti, pričom vo vzťahu ku štyrom sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Naposledy bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/98/2020 z 10.09.2020 pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov, ktorý mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov, do 16.10.2023. Znamená to, že stíhaného skutku sa mal obžalovaný dopustiť v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia. Z uvedených záznamov v odpise registra trestov ohľadne trestnej minulosti obvineného a výpisu z evidencie priestupkov možno vyvodiť záver, že v osobe obvineného M. O. ide o osobu náchylnú k porušovaniu právnych noriem, pričom vo všetkých prípadoch ide o páchanie druhovo rôznorodej trestnej činnosti, avšak aj spojenej s požívaním alkoholu.

Z týchto konkrétnych skutočností je nepochybné, že je možné urobiť naďalej záver o existencii dôvodov tzv. preventívnej väzby.

K uvedeným dôvodom, aj s prihliadnutím na dôvody žiadosti o prepustenie z väzby krajský súd dodáva, že po tom, čo obžalovaný bol doposiaľ neprávoplatne odsúdený k nepodmiennečnému trestu odňatia slobody predstavuje takýto neprávoplatný rozsudok zásadnú zmenu situácie k odôvodneniu väzby. V takýchto prípadoch aj po tom, čo väzba trvala už dlhší čas, sa zoslabuje požiadavka na ďalšie dodatočné dôvody.

Podľa ustálenej rozhodovacej praxe (R 90/2015) od verejného vyhlásenia rozsudku (§ 171 ods. 1 Tr. poriadku) treba väzbu obžalovaného chápať podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako „zákonne uväznenie po odsúdení príslušným súdom“ a nie ako „zákonne zatknutie alebo iné pozbavenie osobnej slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu“ podľa článku 5 ods. 1 písm. c) cit. Dohovoru.

Nedôvodné sú aj sťažnostné námietky obžalovaného o splnení podmienok pre nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Podľa ust. § 80 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku pre prijatie dohľadu probačného a mediačného úradníka ako náhrady za väzbu sa totiž vo všeobecnosti vyžaduje, aby s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaného prípadu bolo možné účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným.

Vyššie uvedené skutočnosti týkajúce sa osoby obvineného, ako aj okolností stíhaného činu podľa názoru krajského súdu nedovoľujú urobiť záver, aby účel väzby bolo možné dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným. Potrebné je poukázať predovšetkým na to, že obžalovaný sa mal

dopustiť skutku v priebehu plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, a že sa pred spáchaním trestného činu dopustil priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu voči tým istým poškodeným.

Z týchto dôvodov krajský súd jednomyseľne sťažnosť obžalovaného podľa § 193 ods.1 písm. c) Tr. poriadku ako nedôvodnú zamietol, a zároveň, vzhľadom na návrh plynúci z odôvodnenia sťažnosti obžalovaného na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, samostatným výrokom rozhodol aj o nenahradení väzby týmto dohľadom.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.